

Sygn. akt V KK 388/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **B. G.**

skazanego z art. 279 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 października 2017 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 30 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 531 § 1 kpk w zw. z art. 530 § 2 kpk i w zw. z art. 523 § 1 zd.

ostatnie kpk oraz art. 624 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł:

I. Kasację obrońcy skazanego pozostawić bez rozpoznania;

II. Zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego obrońca skazanego wniósł kasację zarzucając w niej: *„rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, t.j.*

1. art. 53 § 1 k.k., skutkujące jego błędnym zastosowaniem, co pociągnęło za sobą wymierzenie skazanemu kary zbyt dolegliwej, która przekracza stopień jego winy, zwłaszcza, że cel prewencyjny i resocjalizacyjny kary zostanie osiągnięty wówczas,

gdy skazany będzie przebywał w zakładzie karnym przez okres zdecydowanie krótszy od założonego,

2. art. 53 k.k., skutkujące zastosowaniem wobec oskarżonego zbyt dolegliwego wymiaru kary, który przekracza znacznie stopień winy oskarżonego, poprzez wymierzenie kary w oderwaniu od dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary, co spowodowało wymierzenie kary rażąco zbyt surowej,

II. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, poprzez orzeczenie wobec skazanego kary 3 lat pozbawienia wolności mimo zastosowania przepisu art. 64 § 1 k.k., zgodnie z którym dostatecznie dolegliwą byłaby kara w wymiarze 1,5 roku pozbawienia wolności.”

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z..

W pisemnym stanowisku co do kasacji prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie może być merytorycznie rozpoznana, albowiem jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy. Z przepisu art. 523 § 1 zdanie ostatnie k.p.k. wynika, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Tymczasem wszystkie zarzuty zawarte w kasacji dotyczą rażącej surowości kary. Stwierdzenie to dotyczy także dwóch pierwszych zarzutów określonych jako naruszenie art. 53 k.k. Przywołanie jako naruszonego art. 53 k.k., pomijając w tym miejscu fakt, iż przepis ten nie może być podstawą zarzutu naruszenia prawa materialnego, skoro stanowi dyrektywę wymiaru kary, ma na celu li tylko obejście przepisu art. 523 § 1 k.p.k., a zatem nie może prowadzić do uznania, że kasacja została oparta na dopuszczalnych zarzutach naruszenia prawa (por. postanowienie SN z dnia 13 lutego 2017 r., III KK 371/16, Lex nr 2281229). Z treści dwóch pierwszych zarzutów wynika bowiem wprost, że oparto je na stwierdzeniu, iż wymierzona kara była zbyt dolegliwa i przekroczyła stopień winy, a określono ją w oderwaniu od dyrektyw sądowego wymiaru kary, w układzie gdy cel prewencyjny i resocjalizacyjny byłby osiągnięty, gdyby skazany przebywał w zakładzie karnym przez okres zdecydowanie krótszy. Taki charakter ma też ostatni zarzut kasacji. Z

tych powodów należało orzec jak w postanowieniu. Zwolnienie skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego wynika z jego sytuacji majątkowej.

[aw]